

въ планината и край морето. Но тукъ, въ планината това посрѣщане на слънцето е по-тържествено, по-дивно, по-омайно!.. Тукъ слънцето поздравяватъ милиони и милиони трепети на горскитѣ листа, сладкитѣ пѣсни на птичкитѣ, благоуханията на цвѣтята и тревичкитѣ, шепотътъ на горскитѣ потоци...

Стояхме захласнати, унесени.

— Нѣма да минемъ безъ дѣждъ, — рече задъ насъ дѣдо Ангелъ и ни извади отъ захласъ.

— Отъ де ще вали?... Отъ слънцето ли? — пошегува се нѣкой. — Де сж облацитѣ?

— Виждате ли мъглата на Комъ? — отговори старецътъ. — Познавамъ си азъ Балкана, — рече той и заклати глава.

(Продължава въ трета книжка).

Александъръ Спасовъ

ЕСЕНЬ

Отиде си пакъ веселото лѣто,
И птицитѣ отлитнаха на югъ;
Замлъкна всичко, черно е полето
И хладенъ вѣтъръ духа вѣчно тукъ.

И всѣки день по-мрачно е небето,
Градината и тя осиротя,
Прелита тѣжно самъ-само врабчето
Изъ клонитѣ и жълтитѣ листа.

Какво ще правимъ ний сега, другари —
Не може да се тича вече вѣнъ;
Да слушаме ли приказкитѣ стари
На баба край голѣмия огънь?

Или геройски всички ще изтраемъ
До зимата — тогава пакъ на кракъ —
Ще тичаме тѣй, както ний си знаемъ,
И мечки ще си правиме отъ снѣгъ.

Н. Фурнаджиевъ

